

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.148 van 21 januari 2014
in de zaak A. 205.993/X-15.166.**

- In zake :
1. Peter HERMANS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Matthias Storme
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingsstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen
 2. Adri WEYGERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Igor Rogiers
kantoor houdend te 9270 Kalken
Kalkendorp 17/A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE RETIE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Loix
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 augustus 2012, strekt tot de
nietigverklaring van :
 - a. het besluit van 31 januari 2012 van de gemeenteraad van Retie waarbij het
ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Vossekot” definitief
wordt aangenomen,
 - b. het besluit van 26 april 2012 van de deputatie van de provincieraad van
Antwerpen waarbij het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Vossekot”

wordt goedgekeurd, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.543 van 18 februari 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen ingewilligd.

De verwerende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 oktober 2013.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Igor Rogiers, die verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en die *loco* advocaat Matthias Storme verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en advocaat Shauna De Leener, die *loco* advocaat Yves Loix verschijnt voor de eerste verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Er wordt verwezen naar de feitenuiteenzetting in het tussenarrest nr. 222.543 van 18 februari 2013.

IV. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

4. In het derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 10 van het besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 ‘met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer’ (hierna: het soortenbesluit), “het beginsel van behoorlijk bestuur dat elke administratieve overheid verplicht om haar beslissingen te steunen op in rechte en in feite aanvaardbare motieven”, het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, de in artikel 1.2.1, § 2, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM) vervatte algemene beginselen, waaronder het voorzorgsbeginsel en het standstillbeginsel en van artikel 8 van het decreet van 21 oktober 1997 ‘betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu’ (hierna: het natuurbehoudsdecreet).

In het middel zetten de verzoekende partijen uiteen dat er zich, zoals in hun bezwaarschrift reeds gesteld, op hun landbouwgronden een beschermde diersoort, met name de rode bosmier, bevindt. Bij hun verzoekschrift voegen zij foto’s uit 2007 en 2012 van de mierenhoop van de rode bosmier op hun eigendom. Zij hebben deze waarneming gemeld bij de vzw Natuurpunt en de studiedienst van deze vereniging heeft hun waarneming “goedgekeurd”.

De verzoekende partijen wijzen erop dat de rode bosmier opgenomen is in bijlage I van het soortenbesluit (categorie 1). Het bestreden ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: het RUP) is in strijd met artikel 10 van het soortenbesluit nu het duidelijk is dat de woon- of schuilplaats van de bewuste soort zal worden beschadigd. De verzoekende partijen hebben daarop gewezen, zowel in hun bezwaarschrift tegen het bijzonder plan van aanleg “Vossekot” (hierna: het BPA) als in hun bezwaarschrift tegen het RUP. Ook in hun verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van het BPA hebben zij hierop gewezen.

Bij de behandeling van de bezwaren tegen het BPA heeft de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: Gecoro) op dit bezwaar van de verzoekende partijen niet geantwoord. Naar aanleiding van hun bezwaarschrift tegen het RUP stelde de Gecoro dat de aanwezigheid van de rode bosmier niet wordt aangetoond en dat ook in het kader van de plan-milieueffectenscreeningsnota (hierna: MER-screening) van het voornoemde RUP deze aanwezigheid niet werd vastgesteld. De gemeenteraad van Retie heeft zich deze beschouwingen eigen gemaakt. Dit is niet ernstig.

De verzoekende partijen benadrukken dat de aanwezigheid van de bosmier wel degelijk gekend is. Zo stuurde de gemeente na de schorsing van het BPA een persbericht de wereld in waarin werd gesteld dat een buurtbewoner het sportpark trachtte tegen te houden met als argument de aanwezigheid van de rode bosmier.

De verzoekende partijen wijzen erop dat in de MER-screening een gedetailleerde weergave van het voorkomen van waardevolle/beschermde fauna en flora binnen het onderzoeksgebied als leemte in de kennis wordt omschreven. Hieruit blijkt zeer duidelijk dat er ook in het kader van de MER-screening geen onderzoek naar of inventarisatie van de fauna en flora binnen het beheersgebied van het RUP is gebeurd. De Gecoro en de gemeente Retie steunen zich dan ook ten onrechte op de MER-screening om te besluiten tot de afwezigheid van de bosmier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht elke administratieve overheid die bij het besluitvormingsproces betrokken is, ertoe haar medewerking daaraan zorgvuldig voor te bereiden en daartoe alle inlichtingen die voor haar noodzakelijk zijn in te winnen, indien nodig door de beslissing te nemen het advies in te winnen van derden die specialist ter zake zijn. Voor de verzoekende partijen is het duidelijk dat dit zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. In de totstandkoming van het bestreden RUP is op geen enkele wijze de aanwezigheid van de bosmier onderzocht of zelfs maar in ogenschouw genomen, laat staan dat de effecten die het plan zal hebben op deze soort zijn onderzocht. Een dergelijk onderzoek had kunnen leiden tot aangepaste stedenbouwkundige voorschriften dan wel tot het uit het beheersgebied van het RUP sluiten van het perceel van de verzoekende partijen waarop de soort voorkomt.

5.1. De eerste verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat in zoverre de schending wordt aangevoerd van het DABM en het natuurbehoudsdecreet het middel niet uitgewerkt wordt en derhalve onontvankelijk is.

5.2. De eerste verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de verzoekende partijen de aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied niet aannemelijk maken en dat evenmin wordt aangetoond dat het bestreden RUP tot gevolg zal hebben dat de rode bosmier opzettelijk en betekenisvol zal worden verstoord, wat nochtans een essentiële vereiste is die verbonden wordt aan de verbodsbepaling in artikel 10 van het soortenbesluit. Een eventuele “sporadische verstoring” volstaat niet. De rode bosmier valt onder categorie 1 en geniet een basisbescherming die niet absoluut geldt. De eerste verwerende partij stelt dat artikel 11, §1, eerste lid, van het soortenbesluit een “planologische vrijstelling” bevat nu geen beperkingen uitgevaardigd mogen worden die de realisatie van de planologische bestemming verhinderen of in het gedrang brengen. De eerste verwerende partij wijst erop dat, los daarvan, een gebeurlijke verstoring van een diersoort pas kan optreden bij het verlenen van vergunningen.

5.3. De eerste verwerende partij stelt dat ze het in het tussenarrest nr. 222.543 van 18 februari 2013 ingenomen standpunt niet kan bijtreden. Volgens de eerste verwerende partij mocht de Gecoro zich ter weerlegging van het bezwaarschrift baseren op de MER-screening. Los van het feit dat een gedetailleerde weergave van het voorkomen van de waardevolle/beschermde fauna en flora binnen het onderzoeksgebied als leemte in de kennis wordt omschreven in de MER-screening, werd daarin aandacht besteed aan fauna en flora. In deze MER-screening is niets gebleken met betrekking tot de betekenisvolle aantasting van de betrokken mieren. In het licht van die omstandigheden kan het haar niet worden verweten dat niet nader werd onderzocht in hoeverre de omzetting van landbouwgebied naar recreatie een invloed zou hebben op de rode bosmier. Een algemene beoordeling waaruit blijkt dat geen significante effecten zullen plaatsvinden, volstaat om de effecten van de gewenste ontwikkeling in te schatten op de waardevolle/beschermde fauna en flora. Het uitvoeren van een MER-screening mag niet zo ver gaan dat in detail moet worden opgesomd voor welke dieren de voorgenomen werken geen betekenisvolle aantasting zullen veroorzaken. Het enkele feit dat in de MER-screening geen gedetailleerde weergave van de waardevolle/beschermde fauna en flora voortkomt, heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat de MER-screening op een onzorgvuldige wijze werd uitgevoerd.

6.1. In haar memorie van antwoord werpt de tweede verwerende in hoofddeorde op dat in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 10 van het soortenbesluit, het DABM en het natuurbehoudsdecreet het middel niet uitgewerkt wordt en derhalve onontvankelijk is.

6.2. In ondergeschikte orde voert de tweede verwerende partij aan dat uit het RUP niet rechtstreeks voortvloeit dat ingevolge de uitbreiding van het recreatiegebied de woon- en schuilplaats van de rode bosmier beschadigd zal worden. Hiervan ligt geen enkel bewijs voor. Volgens de tweede verwerende partij tonen de verzoekende partijen dit ook niet aan. De verzoekende partijen stellen enkel dat het duidelijk is dat de woon- of schuilplaats van de bewuste soort zal worden beschadigd zonder dit voldoende concreet te maken. In de

toelichtingsnota wordt het volgende gesteld omtrent de invulling van het recreatiegebied:

“De invulling van het recreatiegebied dient te gebeuren volgens een gradiënt van harde naar zachte recreatie. [...] In het zuiden van het recreatiegebied worden de eerder zachtere recreatievormen ondergebracht en de recreatievormen die aan het multifunctioneel landbouwgebied en/of het achterliggende bosgebied kunnen gerelateerd worden zoals jeugdverenigingen, het dressuurparcours van de ruitervereniging,”

De tweede verwerende partij wijst erop dat de percelen van de verzoekende partijen gelegen zijn in de zuidelijke uithoek van de uitbreiding van het recreatiegebied en onmiddellijk palen aan het gebied dat door het RUP wordt bestemd tot multifunctioneel landbouwgebied. Hier worden enkel zachtere recreatievormen, zoals een dressuurparcours ondergebracht. Deze vormen van zachte recreatie geven volgens de tweede verwerende partij geen aanleiding tot verstoring van de woon- en schuilplaats van de rode bosmier.

6.3. De tweede verwerende partij wijst erop dat in de MER-screening over de leemten in de kennis het volgende wordt gesteld:

“De leemten in de kennis hebben echter niet gezorgd dat de screening onjuist of onvolledig zou gebeurd zijn.”

6.4. De tweede verwerende partij wijst erop dat in de MER-screening ook het volgende wordt gesteld:

“Verstoring door betreding

Binnen het onderzoeksgebied zelf, zijn geen soorten gekend die gevoelig zijn voor betreding. De activiteiten binnen het onderzoeksgebied zijn bovendien van die aard dat slechts een beperkt deel kan bebouwd/verhard worden en dat het geheel een open ruimte blijft. Het gaat niet om een hoogdynamische invulling.

Aldus wordt er geen significant effect verwacht met betrekking tot betreding in vergelijking met de referentiesituatie (landbouwgebied, KMO-zone), waarin evenmin garanties kunnen geboden worden voor de natuurwaarden.”

De tweede verwerende partij herneemt hetgeen in het hiervoor weergegeven citaat is gesteld en wijst er nog op dat in het gunstig advies van het

agentschap Natuur en Bos niets werd opgenomen met betrekking tot de aanwezigheid van de rode bosmier.

6.5. De tweede verwerende partij besluit dat zij, gesteund op al de voornoemde vaststellingen, een zorgvuldige beslissing heeft genomen.

7.1. In hun memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen dat de in randnummer 6.3 geciteerde passage uit de MER-screening nietszeggend en zonder relevantie is. Verder menen de verzoekende partijen dat de verwerende partijen zich niet nuttig op het advies van het agentschap Natuur en Bos kunnen steunen, daar dit advies op de MER-screening is gebaseerd en niet op eigen onderzoek.

7.2. De verzoekende partijen stellen verder in hun memorie van wederantwoord dat er over de aanwezigheid van de rode bosmieren geen betwisting meer bestaat. Zij wijzen erop dat een wetenschapsjournalist inmiddels heeft bevestigd dat zich op de site een rodebosmierennest bevindt, en dat ook de burgemeester van Retie dit nu beaamt.

Volgens de verzoekende partijen hebben zij in hun bezwaarschrift “zeer duidelijk aangegeven waar de rode bosmier zich bevindt, met name op hun landbouwgronden”.

8.1. In haar laatste memorie benadrukt de eerste verwerende partij dat artikel 10 van het soortenbesluit ten aanzien van de rode bosmier uitsluitend het opzettelijk doden, het opzettelijk vangen en het opzettelijk en betekenisvol verstoren, verbiedt. Volgens de eerste verwerende partij behoeft het geen uitvoerig betoog dat dit doden of wezenlijk verstoren niet zal worden bewerkstelligd door het instrument van een uitvoeringsplan. De goedkeuring van het RUP veroorzaakt uit zichzelf geen enkele doding of verstoring. Voor de toepassing van artikel 10 van het soortenbesluit is bovendien de doding of verstoring niet de enige vereiste, deze dient immers in elk van de drie vooropgestelde hypothesen opzettelijk te gebeuren. De finaliteit (lees: opzet van

de geviseerde handeling) dient krachtens het voormelde artikel 10 het doden of verstoren te zijn. Dit is in onderhavig geval allermint de finaliteit van het RUP. Stellen dat de gemeente/provincie met de goedkeuring van het RUP opzettelijk zou “doden” of “verstoren” is onjuist en ontnemt iedere normale betekenis aan het woord opzet.

8.2. In haar laatste memorie vervolgt de eerste verwerende partij dat het RUP enkel de bestemming van de betrokken gronden wijzigt doch op zich geen activiteit vormt die de aanwezige populatie van rode bosmieren aantast. Daar deze aantasting bovendien allermint de opzet van het plan is, kan niet worden begrepen hoe een RUP artikel 10 van het soortenbesluit schendt. Het plan laat een andere bestemming toe dan de voorgaande. Hiermee is allermint gezegd dat in de nieuwe bestemming de aanwezige diersoorten noodzakelijk zullen worden verstoord of zelfs gedood. Het spreekt voor zich dat bij de concrete invulling van de nieuwe bestemming de nodige aandacht aan de aanwezigheid van gebeurlijke beschermde of beschermenswaardige fauna en flora dient te worden gegeven. De goedkeuring van het RUP houdt volgens de eerste verwerende partij noch impliciet noch expliciet de toestemming in om eender wat te realiseren ten koste van mogelijk relevante natuurwaarden.

8.3. Verder merkt de eerste verwerende partij op dat ook krachtens de geldende gewestplanbestemming, met name agrarisch gebied, een verstoring van de rode bosmier mogelijk is gelet op de mogelijkheid om op de betrokken gronden agrarische/para-agrarische activiteiten uit te oefenen en gebouwen op te richten. De nieuwe bestemming, recreatiegebied, brengt dan ook geen bijkomende bedreiging met zich mee, nu ook krachtens de huidige gewestplanbestemming verstoring mogelijk is. Deze verstoring wordt overigens uitdrukkelijk door het soortenbesluit toegelaten, gelet op de planologische vrijstelling voorzien in artikel 11, §1, eerste lid. Indien het RUP dan ook enige verstoring zal veroorzaken van deze soort, is artikel 10 van het soortenbesluit nog steeds niet geschonden, daar de huidige gewestplanbestemming reeds een verstoring mogelijk maakte.

8.4. De eerste verwerende partij besluit dat niet ernstig kan worden voorgehouden dat het verstoringsverbod uit artikel 10 van het soortenbesluit zo breed mogelijk dient te worden opgevat. Artikel 10 verbiedt uitsluitend het opzettelijk en betekenisvol verstoren van de rode bosmier. Niet alle negatieve gevolgen zijn echter betekenisvol in de zin van het soortenbesluit. De eerste verwerende partij wijst erop dat het soortenbesluit een uitvoeringsbesluit is van het natuurbehoudsdecreet. In het laatstgenoemde decreet wordt in artikel 2, 31° uitsluitend als een betekenisvolle verstoring geïnterpreteerd een verstoring die meetbare en aantoonbare gevolgen heeft voor de staat van instandhouding van een soort. Het verbod van artikel 10 van het soortenbesluit slaat dan ook uitsluitend op een aanzienlijke verstoring van een beschermde soort die een significante impact kan hebben op de staat van instandhouding van een soort. Het verstoren van een exemplaar of een kleine groep van exemplaren is geen verboden handeling, het verstoren van een grote groep exemplaren in een belangrijk gebied is dat wel. De loutere aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied volstaat derhalve niet automatisch om te besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 10 van het soortenbesluit. Het verstoringsverbod uit artikel 10 breed interpreteren, ondergraaft de uitdrukkelijke bewoordingen van deze verbodsbepaling.

9. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen dat artikel 10 van het soortenbesluit de openbare orde raakt aangezien de overtreding ervan strafrechtelijk wordt beteugeld. Het storingsverbod moet gelet op dit openbareordekarakter zo breed mogelijk worden uitgelegd waarbij het voorzorgsbeginsel zijn rol moet spelen en de noodzakelijke afwegingen, die rekening houden met de aanwezigheid van de diertjes, moeten worden gemaakt. Door de aanwezigheid van de rode bosmier te negeren, is dat volgens de verzoekende partijen uiteraard niet gebeurd zodat de aangehaalde bepalingen geschonden zijn.

De verzoekende partijen besluiten dat de stellingen in de laatste memorie van de tweede verwerende partij niet relevant zijn.

Beoordeling

10. Het soortenbesluit stelt onder meer het volgende:

“Art. 10. § 1. Ten aanzien van specimens van beschermde diersoorten zijn de volgende handelingen verboden:

1° het opzettelijk doden;

2° het opzettelijk vangen;

3° het opzettelijk en betekenisvol verstoren, in het bijzonder tijdens de perioden van de voortplanting, de afhankelijkheid van de jongen, de overwintering en tijdens de trek.

Het is verboden de eieren van beschermde diersoorten opzettelijk te vernielen, te beschadigen of te verzamelen.

[...]

Art. 11. § 1. Conform artikel 9 van het decreet, mogen de verbodsbepalingen, bedoeld in artikel 10, voor wat betreft de soorten waarbij categorie 1 is aangekruist in bijlage 1, geen beperkingen inhouden die absoluut werken, of die handelingen verbieden of onmogelijk maken die overeenstemmen met de plannen van aanleg of de ruimtelijke uitvoeringsplannen van kracht in de ruimtelijke ordening, of die absoluut de realisatie van die plannen en hun bestemmingsvoorschriften verhinderen of de realisatie van de algemene bestemming betekenisvol in het gedrang brengen.

[...]

§ 2. Een handeling zoals beschreven in artikel 10 wordt onder meer geacht onopzettelijk te zijn wanneer de verantwoordelijke voor deze handeling niet wist en redelijkerwijze niet hoorde te weten dat deze handeling kon leiden tot de in artikel 10 beschreven negatieve gevolgen voor specimens van beschermde diersoorten of plantensoorten.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat het bestreden besluit moet worden gedragen door rechtens verantwoorde motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

Artikel 1.2.1, § 2, DABM voorziet erin dat in het milieubeleid naar een hoog beschermingsniveau moet gestreefd worden, op basis van een afweging van de verschillende maatschappelijke activiteiten. Daarbij moet

worden uitgegaan van het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron worden aangepakt, het standstillbeginsel en het beginsel dat de vervuiler betaalt.

Artikel 8 van het natuurbehoudsdecreet legt de Vlaamse regering op om in Vlaanderen de milieukwaliteit te vrijwaren die vereist is voor het behoud van de natuur en om het standstillbeginsel toe te passen, zowel wat betreft de kwaliteit als de kwantiteit van de natuur.

11.1. Om ontvankelijk te zijn, moet een middel een voldoende duidelijke omschrijving inhouden van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

11.2. In het middel werpen de verzoekende partijen op dat de aangevoerde rechtsregels geschonden zijn omdat zich op hun in het RUP opgenomen landbouwgronden een nest van rode bosmieren bevindt en de plannende overheid, ondanks hun bezwaar dienaangaande, de aanwezigheid van deze beschermde diersoort niet heeft onderzocht of zelfs maar in ogenschouw genomen. Anders dan de verwerende partijen dit zien wordt aldus een voldoende duidelijke omschrijving gegeven van de wijze waarop de aangevoerde rechtsregels naar het oordeel van de verzoekende partijen geschonden zijn. De verwerende partijen konden zich op dit middel verweren, wat zij overigens ook hebben gedaan. De door de verwerende partijen aangevoerde excepties van onontvankelijkheid worden verworpen.

12. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat er zich op het in het RUP opgenomen terrein van de verzoekende partijen een nest van rode bosmieren bevindt.

13. In zoverre in het verzoekschrift wordt beweerd dat uit de aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied automatisch een schending van artikel 10 van het soortenbesluit volgt, moet met de verwerende partijen worden vastgesteld dat die loutere aanwezigheid niet volstaat om aan te nemen

dat de verwerende partijen een door artikel 10 verboden handeling zouden hebben gesteld. Die vaststelling blijft ook gelden wanneer men, zoals de verzoekende partijen in hun laatste memorie voorhouden, zou aannemen dat voornoemd artikel 10 de openbare orde raakt. In zoverre de schending van meergenoemd artikel 10 wordt aangevoerd, wordt het middel dan ook verworpen.

14. Anders dan de eerste verwerende partij in haar laatste memorie laat uitschijnen, is het middel evenwel niet beperkt tot de in het vorige randnummer weergegeven stelling. De verzoekende partijen voeren immers ook aan dat, gelet op het door hen ingediende bezwaarschrift, de plannende overheid de aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied had dienen te onderzoeken of minstens in ogenschouw had dienen te nemen, wat zij niet heeft gedaan. De verzoekende partijen beklagen zich erover dat hun bezwaar aangaande de aanwezigheid van een beschermde diersoort “niet ernstig” werd weerlegd omdat er bij de weerlegging beroep wordt gedaan op de MER-screening waarin zelf wordt erkend dat geen onderzoek naar of inventarisatie van de fauna binnen het beheersgebied van het RUP is gebeurd.

15. De Gecoro heeft het bezwaar van de verzoekende partijen weerlegd op grond van het gegeven dat over de aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied niets werd opgemerkt “tijdens de gevoerde onderzoeken” en met name niet in de MER-screening en in het advies van het agentschap Natuur en Bos. Uit dat gegeven leidt de Gecoro af dat er geen enkele aanwijzing is die duidt op de aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied. De Gecoro vermeldt nog dat het agentschap Natuur en Bos geen “[m]ilderende maatregelen ten overstaan van de habitat van de rode bosmier” heeft gevraagd.

16. De verplichting om het ontwerp van RUP aan een openbaar onderzoek te onderwerpen en de resultaten ervan voor advies aan de Gecoro voor te leggen, brengt met zich mee dat de Gecoro in de eerste plaats, zo niet alleszins de gemeenteraad, kennis moet nemen van de tijdens het openbaar onderzoek op regelmatige wijze geformuleerde en met de ruimtelijke ordening verband

houdende bezwaren en opmerkingen, en deze moet onderzoeken en beoordelen. De redenen waarom de gemaakte bezwaren en opmerkingen al dan niet worden bijgetreden, moeten blijken, zo niet uit de beslissing zelf dan minstens uit de stukken van het dossier. Deze redenen moeten afdoende zijn.

17. De verzoekende partijen wijzen er terecht op dat “een gedetailleerde weergave van het voorkomen van waardevolle/beschermd fauna en flora binnen het onderzoeksgebied” als leemte in de kennis wordt omschreven in de MER-screening. Het blijkt niet dat bij het opmaken van de MER-screening enig onderzoek is gedaan naar de aanwezigheid van de rode bosmier. De verwerende partijen slagen er niet in om te weerleggen dat de aan- of afwezigheid van de rode bosmier deel uitmaakt van de “leemten in de kennis” bij het opstellen van de MER-screening, zelfs indien met hen zou worden aangenomen dat die screening zorgvuldig is gebeurd.

Uit een en ander volgt dat de MER-screening de door de Gecoro gedane weerlegging van het bezwaar van de verzoekende partijen niet vermag te schragen.

18. Het in randnummer 17 gestelde gaat ook op voor het advies van het agentschap Natuur en Bos, dat immers wat betreft de aan- of afwezigheid van beschermde fauna binnen het plangebied op de MER-screening steunt.

19. De stelling van de Gecoro dat er geen enkele aanwijzing is die duidt op de aanwezigheid van de rode bosmier in het plangebied kan niet worden aangezien als een afdoende reden om het bezwaarschrift van de verzoekende partijen te verwerpen. Hetzelfde geldt, gelet op het in randnummer 18 gestelde, voor het door de Gecoro aangehaalde element dat het agentschap Natuur en Bos geen “[m]ilderende maatregelen ten overstaan van de habitat van de rode bosmier” heeft gevraagd.

20. Het besluit is dat er geen deugdelijk motief blijkt voor de weerlegging van het bezwaar van de verzoekende partijen en dat, in het licht van

artikel 1.2.1, § 2, DABM en artikel 8 van het natuurbehoudsdecreet, het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

21. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt :

- a. het besluit van 31 januari 2012 van de gemeenteraad van Retie waarbij het ontwerp van gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Vossekot” definitief wordt aangenomen,**
- b. het besluit van 26 april 2012 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Vossekot” wordt goedgekeurd.**

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het tweede vernietigde besluit.

3. De verwerende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, ieder voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig januari 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust